

גיליון פסח תשפ"ד

אבקשה לבית

חמימות ונועם מבית אבא

הרבנית **א. לפקוביץ**
משחזרת ילדות מאירה
בצילו של אביה
החסיד ר' שמואל שפירא

סודן של נשים צדקניות
למעלה מן הזמן

התחזקות בין דליים וסבון
עם המטאטא ביד

לאחר הכאב מגיעה סערה
'זמן לצעוק' - סיפור בהמשכים

| דבר המערכת |

קוראות יקרות!

בעת קבלת התורה שהייתה תכלית יציאת מצרים אמר הקב"ה למשה רבינו: "כה תאמר לבית יעקב... ותגיד לבני ישראל", רש"י הקדוש מפרש על זה שיש הבדל בין הצורה שבה הנשים צריכות לשמוע את ציווי התורה, בלשון רכה, לשון המזאת לאופיים ומהותם, לעומת האנשים. לנשים יש דרך מיוחדת. כבר תקופה ארוכה שאנו רוצים/מנסים/בודקים וחושבים, כיצד ניתן יהיה להוציא גליון מיוחד לבית ולמשפחה, כזה שיעביר את המסר והדעת שבאמצעותה מבקש רבינו לקרב אותנו לאבינו שבשמים, בצורה פשוטה וישרה המזאת לבית יעקב הצורך עלה מהציבור, שרוצה כל כך לשמוע, לקבל את דעת רבינו הנקיה והבהירה, להתרומם, להתחבר ולהתקשר.

אך כפי שכבר אמר רבינו הקדוש, שעל כל דבר טוב, באים לאדם מניעות רבות, ואכן גם כאן הרגשנו זאת מאד, מה שעיכב את ההוצאה של הגליון עד עתה. ברוך ה' הגיעה העת ואנו זוכים לברך על המוגמר. הגליון המוגש לפניכם מושקע ביותר, שעות רבות ומאמצים כבירים של העוסקים במלאכה למען הפצת האור הקדוש. ובעזרת ה' אנחנו תקווה ותפילה כי הגליון רק יתפתח יותר, ויכיל עושר רב יותר של תכנים, כדי שכל אחת תוכל למצוא שם את ה'נקודה השייכת לליבה בשורת הגליון הגיעה לחשובי אנ"ש, והם הביעו את שמחתם ואיחוליהם להצלחה, עודדו וחזקו אותנו בחשיבות העניין. אכן! כמה נחוץ החיזוק בביתנו פנימה, אנחנו מהוות את היסוד, את אבן הפינה, את 'עיקר הבית'. ולכן - הוספנו את העיקר לספר, והכנו עבורכן חומר מסולתת, מגוון ומרתק.

בדורנו אנו, כשאנו רואים בחוש את התממשות דבריו של רבינו, על עוצם מבול הכפירה ששוטף את העולם, וכלשונו הטהורה "טריף פסול מתגבר...", חובה עלינו יותר ויותר לחזק את הבית פנימה 'בית יעקב', לפנות אל ציבור בנות ישראל בשפתם הם. זאת כאשר העולם מלא בהבל, מותרות וחומריות. חדשים לבקרים צצים להם עוד עלונים ודפים שונים, וחודרים לחיינו במתק שפתיים. כשהצד השווה שבהם שהם מלאים ברובם בעצות כיצד לייקר ולהחשיב את העולם הזה, וכיצד לבזבז ולכלול את הזמן על דברים חומריים וחולפים ושאר הבלים. ביקשנו, ונמשיך לבקש, לכסוף ולרצות, דווקא בדור הזה, דור הברור לפני בוא המשיח, לקבל את אורו של רבינו הצח והזך - בדרך המתאימה לבית היהודי, לאשת החיל ולאמא היהודיה. השתדלנו ליצור פינת יקרת, בה נוכל לקבל מאוצרות הנצח נשמח מאוד לשמוע ולקבל תגובות, הערות והארות (נקודות טובות), אפשר לפנות בפקס 077-3180237 או בטלפון 079-5682867, כדי שנוכל להוסיף ולהאיר מהמים שאין להם סוף, אוצרותיו של הרבי. ויהי רצון, שבזכות ימים קדושים אלו, ובזכות הצדיקים האמיתיים, נזכה שיקויים בנו במהרה ש"כימי צאתנו מארץ מצרים הראנו נפלאות", בגאולה הקרובה, במהרה בימינו, אמן

המערכת

קוראות חשובות!

הגיליון נמצא בתקופת הרצה...

אנו במערכת משתדלים ורוצים לשמוע את דעתכן או על רעיונות או כיוונים שיש לכם להציע לנו. נשמח אם תשאירו לנו הודעה בקו החם של אבקשה לבית 079-5682867 בשלוחה 1

תוכן העיניים

03

בזכות נשים צדקניות
נגאלו / למעלה מן הזמן

04

אם הבנים שמחה
מאמר מבית שיחת חברים

06

עצות מסתרות בין דליים וסחבות
עם המטאטא ביד

07

אבנים טובות
שיר

08

ה'טאטע הקדוש'
ראיון מיוחד על ר' שמואל שפירא

14

זמן לצעוק
עלילה על רקע היסטורי

להצטרפות לשותפות בבית אבקשה
ולקבלת הגיליון עד הבית חייגו 02-6237686 שלוחה 3
פרסום ושיווק: דוד קניג קמפיינים
עימוד ועיצוב גרפי: א. שפירא

הגיליון יו"ל על ידי מערכת 'אבקשה לבית'
טלפון: 079-5682867
מענה אנושי להצטרפות ופרסום בשלוחה 2 בין השעות 9-7 בערב
פקס: 077-3180237

אבקשה לבית

| למעלה מן הזמן |

הרה"ח ר' שלום מיקוף שליט"א

בזכות נשים צדקניות

מתפללות, או בלימוד ההלכות הנוגעות אליהם, עוסקות הן גם בצדקה, ובעזרה ליולדת, ויש המגדילות ומתנדבות בארגוני חסד שונים.

ויש גם מצוות שמיוחדות רק לנשים, כשרות המטבח, הפרשת חלה, קדושת וטהרת הבית, קבלת שבת בזמנה, ועולה על כולנה - מצוות הצניעות. וגם למשל בימים אלו הנשים טרודות ביותר במצוות ביעור חמץ מהחורים והסדקים.

יתירה מזו. רבינו ז"ל בשיחות הר"ן, בבואו לתאר את המעלה של האמונה הפשוטה, זו שהאדם לא רואה צורך להוכיח אותה בשכלו ולחקור עליה, אלא אמונה שנסמכת על מסורת אבות, נותן כדוגמא את אמונת הנשים, ודרש מאנשי שלומינו להאמין 'כדרך שהנשים מאמינות'. כלומר, הטבע של האשה להיות נאמנת ונסמכת, והתמימות והפשטות שלה, מקרבים אותה גם אל האמונה הפשוטה והאמיתית בהשם יתברך, ונאמנות אליו, עוד יותר מאשר זו של האנשים.

גם בכח התפילה, הנשים נתעלו יותר. נשים שדמעתן מצויה, רגילות לשפוך שיח בתפילה מתוך רגש הממלא את כל ליבן. וידוע גם שרבינו ז"ל שיבח את כוחן של תפילות הנשים הבוקעות מהלב, ואת היכולת

חכמינו זכרונם לברכה פסקו את פסוקם ואמרו: 'בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים'

דבר זה אינו מסתכם אצל חז"ל כידיעה בעלמא בזכות מי יצאו אבותינו ממצרים, הדבר הזה מכתוב את ההלכה. שכן כידוע, נשים פטורות הן ממצוות עשה שהזמן גרמן, כסוכה, לולב ועוד הרבה מצוות, אך במצוות ליל הסדר הן חייבות בכלן, והשאלה הנשאלת היא, האם ארבע כוסות שתיקנו חז"ל חשובות הן יותר מהאתרוג שציוותה עליו התורה?

ועל כך אמרו חז"ל: 'נשים חייבות בארבע כוסות, שגם הן היו באותו הנס'. היה ניתן לומר שהפירוש הוא שגם הנשים צריכות לשתות ארבע כוסות, משום שגם הן היו משועבדות במצרים ונגאלו משם. אך רש"י מפרש שנשים חייבות בארבע כוסות ובשאר מצוות ליל הסדר, משום שעל ידן נעשה הנס, כי רק בזכותן נגאלו. כנראה שהעובדה שהן סבלו במצרים אינה סיבה מספקת לחייב אותן במצוות שהזמן גרמן, לכך דרושה סיבה שבה יש לנשים עדיפות מהגברים. וכמו בפורים, שנשים חייבות במגילה כי הנס נעשה על ידי אסתר המלכה, שהיא היתה הבריא התיכון של הנס, וכמו כן בפסח, הנשים חייבות במצוות הלילה, משום שהנס נעשה על ידם, כי בזכותן נגאלו.

כאשר אנחנו רואים התבטאות כזו שהגאולה היתה תלויה בזכותן הגדולה של הנשים הצדקניות, מצפים היינו לשמוע על צידקתן הגדולה במעלות רמות של קדושה מיוחדת. במחשבתנו מציינים אנו לעצמנו את האמהות הקדושות שבמצרים, כאשר הן יושבות כל היום עם ספר התהילים ועם המדרשים ב'צאינה וראינה', או שמא עוסקות הן בארגון ערבי חיזוק לרבים.

אבל לא כן הדבר. את הנשים שזכו לתואר 'צדקניות', שבזכותן יצאו ממצרים, מתארים לנו חז"ל ככאלו שפעלו גדולות ונצורות בשטח גידול הילדים, ובחיזוק רוחם של כל בני הבית, בסיוע לחיי היום יום, ובעידוד בזמנים של מצב רוח ירוד, זו היא תמונתם ואופיים של הנשים הצדקניות שבמצרים שבזכותן קיימים אנו עד היום.

אמנם כל הגאולות היו בזכות הנשים הצדקניות, שכן גם בפורים ובחנוכה, עם ישראל נושעו בזכות אסתר המלכה, ויהודית שהאכילה את האויב. אבל בשונה מכל הגאולות, שנעשו בזכות נשים גדולות ומפורסמות, אשר נעמדו בחזית להציל את עם ישראל - הרי שגאולת מצרים נעשתה בזכות הנשים הפשוטות, אלו אשר מהוות את היסוד של הבית הפשוט, אלו שבניין המשפחה היהודית עומד עליהן.

ואחרי שחז"ל מתארים לנו שאלו הם המעשים שהנשים הצדקניות גרמו שעל ידם נזכה לצאת ממצרים, צפה השאלה ועולה: הרי אם מעוניינים אנו למצוא את הזכויות של הנשים, ניתן למצוא אותם בקלות, הרי בוודאי גם הנשים במצרים היו מלאות זכויות כרימון, בתפילות שהם

גאולה משעבוד מצרים, היא דבר גדול כל כך, שלא כל זכות יכולה להביא. הזכויות האחרות של הנשים, ככל שתהיינה גדולות ועצומות, עדיין אין בכוחן להביא ישועה לעם ישראל, אלא דווקא זו שנראית בעינינו פשוטה בתכלית

שלהם לבקוע שערי שמים.

היה זה כאשר בנו של ר' שמעון תלמידו של רביז"ל נפל למשכב, והגיע עד שערי מוות, ובסופו של דבר בזכות תפילות אשתו, הבריא הבן לחיים ולשלום. וכשבא לאחר מכן אל רבינו ז"ל, נענה אליו רבינו ואמר: 'לא ידעתי עד היכן כוחן של תפילות נשים'. וכן ר' נתן ז"ל, כאשר הוא שמע מאחד הגדולים שאמר שעתידיה עזרת הנשים להתבטל בביאת המשיח, נענה מוהר"ת לעומתו ואמר: אצל רבינו ז"ל קיבלנו אחרת - שתפילתן של נשים חשובה מאוד בעיני השם יתברך. (שיש"ק החדש ח"ג סי' רעב - רעג).

כל אלה, ועוד, הן זכויותיהן של נשים, וככל הנראה הרי שגם במצרים כך היה. אך כאמור, הרי שהתואר 'נשים צדקניות' לא הגיע אליהן בזכות מעשים כאלו, רק בזכות המעשים שעשו להעמיד את הבית היהודי, וכפי שמתואר בגמרא.

<< המשך בעמוד 9

ה'טאטע' הקדוש! אבא ר' שמואל...

'החיים במחיצתו של אבי הציבו אבני דרך איתנות בדרכי, ללכת בדרכו של רבינו הקדוש באמונה ובשמחה' | לרגל הוצאת גליון 'לבית' הראשון של 'אבקשה', פנינו למאנסי שבארה"ב לשיחה מיוחדת עם בתו של החסיד הקדוש ר' שמואל שפירא זצ"ל | הרבנית א. לפקוביץ תחי', עד היום מלאת חיים וחיזוק. היא אינה צעירה, ומוגבלת מאוד בתנועותיה, אך המסר העיקרי העולה מדבריה הוא - התחזקות, שמחה, ועוד שמחה | כי בשמחה תצאו

« נ. וילנר

הכוחות! הרושם שזה הותיר בנו לא יתואר.

הוא היה ממחר לדבר מצווה, כל דבר עשה עם כל ה'ברען' וההשקעה. צפינו בו מן הצד, ראינו את סדר היום שלו, כיצד היה מלא וגדוש ומנוצל רק לשם שמיים, ראו עליו שה' איתו בכל דקה ובכל רגע.

מלבד זאת, הוא בילה רבות בקברי צדיקים והיה משקיע בכך מאד. ידענו שהוא הולך לכותל המערבי רבות, ואף בכל ערב ראש חודש נסע למירון.

כיצד הרגשתם את אורו של רבינו הקדוש בבית שלכם? מה ידעתם בתור ילדים על ברסלב?

אבי זצ"ל לא היה דברן כלל, הוא דיבר רק מה שהיה צריך. אבל ביחס למיעוט דיבוריו הוא הרבה לדבר על גדולתו של רבינו הקדוש, ותלמידו הגדול רבי נתן. ואת זאת הוא הכניס לנו עמוק בעצמותינו.

בדרך כלל, בעניינים אלו היה מדבר בעיקר אל הבנים, ואז אנחנו, הבנות, היינו מקשיבות. שמענו כשדיבר על הזכות להיות מקושרים לרבינו, ומגדולתם וצדקותם של הרב והתלמיד. על דיבורים עליהם חזר שוב ושוב. עם הבנים היה גם לומד ספרי רבינו, אך אנחנו הבנות שמענו רק מהצד.

כשהגיע פורים ידענו שהוא הולך להשתכר - ומה יאמר אז? כמובן, דיבר מהרבי, מרבי נתן, 'דיבורי ברסלב', דבש ונופת צופים.

ומעצותיו של הרבי שררה בבית כל העת 'עצת השמחה'. השיר שהיה הכי חזק בבית היה - 'מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד', אותו היו שרים בכל עת.

כפי שסיפור (ראי מסגרת), שנים רבות לא גרתי בבית. כשחזרתי הביתה, אחד הדברים הראשונים ששמעתי היה השיר 'מצוה גדולה', כמו גם 'א' גאנץ יאר פרייליך' (-כל השנה בשמחה). זה היה הדבר הראשי שקבלנו מהרבי בבית - השמחה!

אבא היה מחדיר בנו השכם והערב: הרבי אמר שצריך להחזיק חזק, להחזיק את עצמנו ביחד - 'מדארף זיך האלטן פעסט'.

רבות הזכיר באוזני הבנים את ההקפדה על זמן תפילה, שהרבי היה אומר שצריך להחזיק בזה חזק, כשהוא בעצמו היה דוגמא אישית לכל זה. כל חייו לא איחר אפילו תפילת שחרית אחת כוונתיקין! פשוט, לא היה דבר כזה. והיה מחזק עצמו בדברי רבינו הקדוש שוב ושוב.

אבל כאמור, דיבורים לא היו הרבה, מה שחזק אותנו והלהיב אותנו היה בעיקר כאשר ראינו את העבודה שלו, הוא לא היה צריך לדבר הרבה בשביל להכניס בנו את כל החיות והעוצמה הזו - רק ראינו אותו, וזה היה מספיק.

הוא היה דוגמא לציות לכל מה שהרבי ציווה. הוא היה גיבור כארי - קם בחצות הלילה, כל לילה, לאחר מכן היה עורך תיקון חצות, מתבודד, טובל במקווה, מתפלל מוקדם. כל רגע ורגע היה מנוצל, לא היה רגע של בטלה. כל יומו היה נע סביב תורה ותפילה. לא היה צריך לדבר על זה - מספיק היה לראותו, וזהו!

מאחר והיה עובד ה' מופלג כל כך, האם הוא שם ליבו אליכם, הילדים?

הרבנית עונה בהתרגשות: אבי ר' שמואל זצ"ל, אהב אותנו ודאג לנו

בנות לסמטאותיה של שכונת 'מאה שערים' שבירושלים, לפני עשרות שנים, זרהה ובלטה דמותו של החסיד ר' שמואל שפירא ע"ה. בעיני כל נדמה היה ר' שמואל כמלאך של ממש, כזה שאין שיח ושיג לו עם בן אנוש, כמו חסר הבנה הוא בהוויות העולם. אך לאמיתו של דבר, לא היה אחר מר' שמואל שמוחו משוטט בעולמות עליונים של קדושה, ובד בבד רגליו נטועות עמוק בקרקע המציאות. מידותיו הנאצלות ורגישותו המיוחדת לצרכיו של הזולת, הבנת המציאות, והתבונה להוריד את עצמו אל כל אחד במקומו הוא, כל אלו יצרו יחדיו דמות מופלאה, מושלמת ומיוחדת, שמהדהדת עד היום את דמותו של עובד ה' באמת.

לקראת היארצייט שלושים וחמש של ר' שמואל, שחל בשביעי של פסח, ביקשנו לשמוע מעט על הצד האחר של ר' שמואל, על האבהות והחום שידע להעניק לילדים גם לאחר שעות של התבודדות ביערות, ועל ויתורים מיוחדים שעשה כדי לקרב ולתת לכל ילד את מקומו. לשם כך פנינו לבתו הדגולה מרת א. לפקוביץ לשמוע על ילדותה בהווי מרום שכזה ומה שנטלה עמה מאז, לחיים.

האם הכרתם בגדולתו בילדותכם? הבנתם שהוא דמות מרוממת?

בוודאי! הערכנו אותו, הערצנו אותו, היה למעשי רושם גדול מאוד עלינו, רצינו לדמות לו.

ראינו כיצד הוא התפלל במתיקות שכזו, כל תפילה היתה 'תפילה'. התפלל תמיד כוונתיקין, כל תפילה, כל ברכה, הכל היה במלא הרצינות, ביראת שמים, בקשר אמיתי עם בורא עולם. ראינו מה זה דבקות בה', מה זה עבודת ה' כעבודה ממש, במלא

התביישתי בזה מאוד... בשכונה שלנו כולם דיברו אידיש. לא רציתי לצאת לשחק. ואבי שם לב לכך, ואמר: את לא יודעת אידיש? אין בעיה, אני אלמד אותך!

הוא ישב במסירות ולימד אותי, השקיע בי כל כך, מילה במילה. לאחר מכן אף עודד אותי לצאת לחברות ולהתנסות בדיבור. גם בבית הוא דיבר איתי וחזר ואמר בסבלנות: מה שלא תביני - אני אגיד לך! אל תדאגי!

שנים לאחר מכן, כשהגעתי פעם לביקור מאמריקה, עם שני פיצקא'לאך, זכיתי שוב לטעום מהמחממות שלו כלפי. הייתי אמה צעירה ומותשת, לאחר לילות לבנים ללא שינה, וכשראה אבי שאני קמה בלילה לטפל בהם, אמר לי: 'את, חוזרי לישון, אני אטפל בהם'. הוא הכניס אותם לחדרו, שם נדנד אותם ואף הביא להם בקבוקים, הכל תוך כדי עבודת ה'חצות' שלו.

שנים בהם הייתם בבית החולים, ודיברתם רק בעברית, כיצד דיבר אליכם אבא?

אבי נהג בהקפדה יתירה שלא לדבר מילה בעברית, הוא סלד מכן מאד, ולכן היה משתדל לדבר איתי בלשון הקודש. אבל תמיד דאג שאני אבין, וכשראה שאני מבינה - היה מתאמץ להסביר לי. תמיד השתדל שארגיש נעים ואהיה בעניינים.

אבל לא רק לי הוא דאג... לכל הילדים הוא היה מוכן לעזור במה שהם צריכים, הוא היה 'אבא נוכח', אבא קרוב, ותמיד היה מוסיף מיילים טובות ונעימות.

בתקופה הראשונה למגורי בבית, לאחר שנות האשפוז - היה עלי להשקיע רבות בלימודים. היה עלי להשלים חומר רב, תוך כדי רכישת שפה חדשה

פעם אחת ראה אותי אבי יושבת ו'דוגרת' על החומר, הייתי צריכה להתאמץ בלימודים, זה לא בא לי בקלות לאחר כל מה שעברתי. ראה אותי אבי ורצה לעודד אותי, ואמר: 'אה, כזו התמדה! הלא אם ההתמדה הזו הייתה נכנסת גם בבנים שלנו, הלא היה ממש 'מורא' דיג' - מיוחד!'

אני זוכרת את ההרגשה הנעימה שפשטה בי אז... הערכנו כל מילה שלו, וכל מילה הייתה פנינה.

הוא לא הרבה לדבר. הוא לא היה איש דברים, היה מדבר רק מה שהיה צריך. ולכן - כל מילה שלו הייתה מיוחדת.

גם בענייני קדושה היה משתדל להכניס בנו כמה שהיה יכול, כל זאת בלי להרבות בדברים.

כיצד היו נראות סעודות שבת במחיצתו של אביכם הגדול?

סעודות שבת היו זמן מאוד מיוחד, זמן מרומם.

אבי הקפיד כל ימיו על תפילה כוונתיקין, אני לא זוכרת שאי פעם הוא אחר לתפילה! ולכן, בשבת בבוקר חזר מאוד מוקדם מהתפילה, אז היינו מקדשים ואוכלים משהו, מזונות.

כשהגיע זמן הסעודה לא היו אחי כל כך רעבים עדיין... והוא היה קורא להם שיבואו. אני תמיד הייתי מתיישבת מייד כשהוא היה מתיישב בשולחן, והוא היה מחמיא לי בנעימות: 'אה, אסתר'קה, היא מרגישה את הנשמה יתירה שלה, מיד כשמתישבים לסעודה היא מגיעה...' המילים המחממות הללו גרמו לי בכל שבוע לבוא לשבת ראשונה בשולחן.

אבי היה קורא לאחי, ודואג שישבו בסעודה אתו. למרות דבקותו העצומה, הוא היה שם לב לכל אחד, והבחין אם הוא יושב או לא. בסעודה עצמה היה שר זמירות, ומדבר דברי תורה, ולא דיברו כלל דברים בטלים, אבל השולחן היה מלא שמחה ורוממות.

מאוד. כידוע לכולם הוא היה שומר עיניים מופלג, ופעם חברות שלי אפילו לעגו לי, וניסו לומר לי שבוודאי אבי לא מכיר אותי בכלל שהרי עיניו תמיד ברצפה, אך אני התפלאתי: מה השאלה הזו בכלל?! הרי אבא הכיר אותי, ידע והיה מעורב מאוד בחיי! הוא היה אבא קרוב!

חברותי סברו שהוא מנותק מהעולם הזה, 'משוטט בעולמות עליונים', שהוא אינו מכיר אותנו... אך באמת הוא היה מחובר אלינו מאוד, אבא דאג לנו לכל צרכינו, ובעיקר, לחנך אותנו כראוי.

ובד בבד, למרות שהיה אבא כה מסור, הוא מוחזר מונח כל כולו בעבודת ה', ואנו שמנו לב לכך, כבר בתור ילדים קטנים.

עם כל העבודה הגדולה שלו, הוא לא שכח מאיתנו כלל, גם ברום עבודתו הוא ראה והרגיש אותנו, דואג לנו למה שצריך. הוא היה עושה 'לעניין' - 'געטאהן צו די זאך'. בכל מצב הוא היה עושה את מה שצריך עכשיו, בלי להתבלבל. מה שצריך לעשות - עושים, העיקר לכוון לשם שמיים.

האם היה מעורב בפועל בחינוך הילדים, האם פעם הוא העיר לכם? כשילד התחצץ חלילה?

הרבנית מתחייכת: 'חוצפה' לא הייתה בנמצא כלל. הייתה לנו 'יראת הכבוד' מאבא. לא פחדנו ממנו, אלא יראנו ממנו 'יראת הרוממות'. אם אמה הייתה מבקשת, לדוגמא, שנצא לקנות משהו, ואף אחד לא רצה ללכת, הייתה אמי 'מאיימת' שתגיד לאבא... ומיד כולם היו מתגייסים למשימה. לא רצינו שתגיד לאבא, יראנו ממנו, אך לא פחדנו...

הוא היה אבא גדול, אבא מרומם. הערכנו אותו, הערצנו אותו, לא רצינו שישמע עלינו דברים רעים

ואם ארע חלילה משהו לא טוב...

אני זוכרת שפעם אחת כן היה צריך להגיד לי על משהו, אבי סבר שבגד מסוים לא כל כך צנוע. הוא הגיע אלי בכזו עדינות, בכזו נעימות, ואמר: 'תשתדלי ששוב לא יקרו דברים כאלו...'

גם אם היה צריך להעיר על משהו, הוא מעולם לא היה צועק, רק בצורה מאוד מכובדת, 'בכבוד'יג', היה פונה אל הילד ואומר לו ברוגע, ובשלווה, מעיר ומציין מה היה לא מתאים. הוא מאוד הקפיד לא להכאיב לילד, לא לצער.

על דבר אחד אני כן זוכרת שהיה מגיב אחרת: על 'ביטול הזמן'. אם היה רואה, למשל, שילד בילה את כל הצהריים של שבת על משחקים ועיסוקים שונים ולא למד כלום, היה מנענע את אוזנו, מסובב אותה בעדינות ואומר: 'אה, לא שמעתי דברי תורה, לא שמעתי דברי תורה היום!'

אתם הרי הייתם שנים ארוכות מחוץ לבית, כיצד הרגשתם את אבא שם?

אני הרגשתי את האכפתיות שלו במיוחד, בהיותי הרבה שנים מחוץ לבית, בבית החולים 'אלין' (במסגרת, כנ"ל), הוא דאג לי בצורה ממש מיוחדת, הוא בילה רבות לידי בבית החולים ו'עטף' אותי בהרבה חום, דווקא בגלל הריחוק שלי מהבית.

כשחזרתי הביתה, לאחר כמה שנים של אשפוז במוסד השיקומי, לא ידעתי אידיש. הרי יצאתי מהבית בגיל שנה, וחזרתי אליו רק בגיל תשע.

גם אם היה צריך להעיר על משהו, הוא מעולם לא היה צועק, רק בצורה מאוד מכובדת, 'בכבוד'יג', היה פונה אל הילד ואומר לו ברוגע, ובשלווה, מעיר ומציין מה היה לא מתאים. הוא מאוד הקפיד לא להכאיב לילד, לא לצער

ישועה פלאית אצל רשביי

מחלה קשה, סכנה עצומה, גבורת האם והישועה שפעל האב הגדול במערה במירון

הרבנית לפקוביץ, בתו של ר' שמואל שפירא, נולדה בריאה וחמודה. בגיל שנה חלתה בפוליו והושמה בבידוד למשך שלושה שבועות, תוך מעקב קפדני שאף אחד מבני המשפחה לא נדבק, חלילה. במשך שבועות אלו הגיעה עד לשערי מוות כשאמא ישבה לידה במסירות, התפללה ואמרה תהילים לרפואתה.

לאחר שחלפה הסכנה המיידית לחייה, נותרה אסתר'קה הקטנה משותקת לחלוטין ואושפזה בבית החולים השיקומי לילדים - אלון בירושלים. המוסד היה חילוני לחלוטין, אך מחוסר ברירה היה על ההורים להשאיר אותה שם. בתקופה שבה שהתה שם - כשמונה שנים, התמסרו אליה ההורים בלי גבול. הם היו באים לבקרה, מדברים איתה ומעודדים אותה, ועוטפים אותה בהמון חמימות ואהבה. אביה ישב שעות ליד מיטתה, והיה מתפלל ולומד כשהיא שומעת את קולו.

הרופאים לא האמינו שהילדה תצא אי פעם מהנכות, מצבה היה קשה מאוד, ולמרות ניתוחים וטיפולים מיוחדים שעברה לא הושגה כל התקדמות במצבה. היא נותרה נכה ומוגבלת קשות. התקדמות קטנה הושגה לאחר שנתיים - אסתר'קה התחילה לדבר, אבל את איבריה לא יכלה להזיז עדיין. לאחר התקדמות מזערית זו, נותר מצבה ללא שינוי במשך תקופה ארוכה.

בגיל חמש הושגה התקדמות נוספת - אסתר'קה התחילה להזיז קצת את הידיים. האמא המאושרת, שאלה את הרופא האם זה פתיח לשיפורים נוספים, והרופא רק ענה ביבושת - 'אפשר לקוות'.

יום אחד כשל כח הסבל של אמא, והיא החליטה - צריך לעשות משהו! היה זה בעשרת ימי תשובה. כשבעלה הצדיק - ר' שמואל, שהה במירון, כמנהגו מדי שנה בשנה. היא החליטה שחייבים כבר לפעול ישועה אצל רשביי. היא נגשה לרופא, ובקשה לשחרר את הילדה למספר ימים.

אך הרופא לא הסכים. מצבה היה שברירי כל כך, ואיך יוכלו לטפל בה בבית? האמא הלבאייה לא נכנעה בקלות, היא התעקשה שהיא כן תוכל לטפל בה, והרופא נאלץ להסכים, בשני תנאים: התנאי הראשון הוא שהילדה תישאר תחת אחריות הוריה עד לאחר חג הסוכות, ורק אז תוכל להחזיר אותה. והתנאי השני - כל דבר שיאירע לה בזמן הזה הוא באחריות ההורים בלבד.

האמא קיבלה את שני התנאים במהירות, ועוד באותו יום נטלה את הילדה איתה. אך לא הביתה - אלא... למירון!

כסיועו של האב הגדול בן השבע, הועמסה אסתר בת החמש על האוטובוס לתחנת הרכבת. משם נסעו ברכבת עד לחיפה, ומשם באוטובוס לצפת, שעצר למרגלות הר מירון. משם היו צריכים לטפס רגלית, ואת המסע המפרך הזה הם ערכו כשבידיהם ילדה נכה ומוגבלת, ללא שום ציוד עזר. אנשים טובים עזרו פה ושם, נטלו חלק בנשיאתה, אך במרבית הדרך נאלצה האם לשאת אותה בידיה.

כשהגיעה קרוב יותר, ממש למטה מן הר מירון עצמו - שלחה האם בנם הילד, אהרן, לקרא לאבא. היא הורתה לו לבדוק האם הוא בציון, ואם לא - שישאל ויברר איפה הוא.

אהרן חזר בלוויית האב המופתע - ר' שמואל לא ידע ולא הבין מה הביא את אשתו עד לכאן עם בתו שכבר כמה שנים לא שהתה בבית?! אך כשראה את שלפניו מיד העמיס אותה על כתפיו, והביא אותה לציון הקדוש של ר' שמעון, שם הגיחו אותה בסמוך לציונו של ר' אלעזר.

ההורים לא שקטו ולא נחו, הם קרעו את השמיים בתפילות. גם אנשים אחרים ששהו שם ראו את מצבה העגום, והכבירו בתפילות, והנס אכן התרחש!

לאחר כמה ימים, יום לפני יום כיפור, ניסתה אסתר להתרומם קמעה! האם הנרגשת נגשה לסייע לה, ואסתר התרוממה, החזיקה בסורגי הציון, ועמדה על שני רגליה!

הקהל היה נרגש! הילדה שעד לפני יום לא יכלה להזיז את איבריה, בקושי להניע קמעה את ידיה - עומדת!

הדבר היה לנס ופלא!

כשראה ר' שמואל את הנס אמר לאשתו שתשוב הביתה, ובעזרת ה' הקדוש ברוך הוא ימשיך לעזור הלאה.

ואכן, אסתר'קה שבה הביתה עם אמא, בעוד אביה נותר להתפלל במירון ביום הקדוש. לא קל היה לטפל בה בבית עם ילדים, אך אסתר'קה אכן המשיכה להתקדם - היא התחילה לזחול על רגליה, להתרומם על ברכיה, אך להתיישב עדיין היה לה קשה.

בתקווה מחודשת זו הושבה הילדה במוצאי סוכות אל המוסד השיקומי, שם עמדו הרופאים המומים ומשתאים: אצל איזה רופא ביקרתם?

לא ביקרנו אצל שום רופא! עמדו ההורים על דעתם. כשהרופא המטפל בה התעקש לדעת מי הוא המומחה שהצליח כל כך, גילו לו ההורים שמדובר ב'פרופסור' רבי שמעון בר יוחאי. הרופא נדהם לראות שיש ניסים! הקדוש ברוך הוא יכול לעשות הכל!

משם והלאה המשיכה אסתר להתקדם, כשאת חייה מלווים ניסים והתמודדויות במקביל.

אסתר חזרה לגור בבית הוריה בגיל תשע, ולמרות היותה מוגבלת קלות, ניהלה שגרת חיים תקינה, מבורכת ומקסימה. היא נישאה, ולמרות כל התחזיות - הקימה בית נפלא, בית מלא ברכת ה' - שלוש עשרה צאצאים לה, ועשרות אם לא מאות, נכדים ונינים, לאו"ט.

מספר שנים לאחר נישואיה, אירע המעשה הבא שמעיד על גודל הנס העצום שבתוכו היא חיה - אסתר נפלה ושברה את הרגל. מאז היא זקוקה לכסא גלגלים. לאחר הנפילה, בניסיון לשקם את רגלה היא פנתה לרופא מומחה בבית חולים במנהטן, כדי לבדוק אולי יש איזה טיפול שיוכל להעמיד אותה על שני רגליה.

הרופא הביט בצילומים של לפני השבר ושלאחריו - ואמר לה: איני יודע כיצד הלכת עד עכשיו! אין שום הסתברות שעם כאלו עצמות עמדת על שני רגליים! אם הצלחת ללכת עד עכשיו - היה זה פשוט נס גלוי!

בעיקר 'רוממות'. לא היה איזשהו לחץ או חוסר נעימות שגרם לנו לשבת שם, אלא השולחן פשוט 'משך אותנו' לשבת בו, לשמוע את הזמירות שהיה אבא משורר בנעימה.

הרבנית מתרפקת בערגה: זה היה שולחן שבת יפה, סעודות שבת נפלאות, אבל יותר ממה שזה היה יפה, זה היה מרומם! זה היה מלא ערגה וכיסופים. נמשכנו לזה. הרגשנו שבכל דבר שהוא עושה יש עבודת ה', יש מתיקות!

הזכרת את הנסיעות התכופות שלו למירון, האם כילדים היה לכם חלק בכך? האם לקח אתכם או את אחיך איתו?

אותנו הבנות לא לקח איתו כלל. חוץ מהסיפור (המפורסם כאן) בו אמא לקחה אותי למירון, להפתעת אבי, אבל הוא לא היה לוקח אותנו עימו. את הבנים היה לוקח לפעמים, ובאופן קבוע - בראש השנה, ובשבת חנוכה.

הוא עצמו היה נוסע למירון כל ערב ר"ח, שבת חנוכה, ראש השנה ויום כיפור. וכמוכן - בל"ג בעומר כשהיה נוסע לראש השנה או לשבת חנוכה היה נפרד מאיתנו בנועם, במילים ספורות, היה מאחל 'גוט יום טוב', ביקש שנתנהג יפה, ושנכבד את החג.

מעולם לא ראיתיו בראש השנה וביום כיפור... תמיד היה נוסע ומשאיר אותנו - האמא והבנות בירושלים

כידוע, אביכם הגדול כסף ארבעים שנים ארוכות להשתטח על הציון הקדוש באומן, האם ידעתם על כיסופי וצמאונו? מה שמעתם על כך?

הכיסופים שלו לאומן לא היו צריכים דיבורים, הם היו תמיד באוויר והרגשנו אותם. ליוונו אותו בכל התהליך שעבר עליו, ראינו שהוא פועל למצוא דרך להגיע, ואף ניסה השיג אשרות או ויזות, כדי להיות מוכן להיכנס לשם ברגע שיתאפשר. לפני שהתארסתי, הוא נסע במשך תקופה לארה"ב כדי לנסות לקבל אשרה, כך שכשמיד שתותר הכניסה, הוא יהיה מוכן עם כל המסמכים.

הוא גם היה מדבר על זה רבות, ורק בינתיים הוא הלך להתפלל בראש השנה ובכל עת אצל רבי שמעון במירון...

הוא היה אומר - ה' יעזור שנזכה, שנזכה להגיע לרבי'ה, שנוכל לנסוע לאומן 'צום רבי'ן', היה מזכיר שרבינו אמר שצריך להגיע אליו לאומן.

ואחד מהשירים המושרים ביותר בבית שלנו, יחד עם שירי השמחה, היה - 'אומן ראש השנה'. זה היה כל הזמן באוויר.

אנשים רבים פעלו ועזרו לו להגיע, והוא לא שכח זאת לעולם, מדי פעם אף היה מזכיר אותם.

אביכם הרי לא עבד למחייתו ואם כן, כיצד חייתם בימים אלו? האם היה לכם די צרככם ביום ולקראת שבתות וחגים?

לאמיתו של דבר, אין מה לשאול איך היה כסף... הממון לא היה כלום בעינינו! הוא היה אמצעי זניח בדרך למטרה של עבודת ה'. הוא חי באמונה תמימה של 'מה שצריך - ה' יתן!

בשנים המאוחרות יותר, כשאבא התפרסם מעט, אנשים כבר ידעו שאבי הוא עובד ה' גדול, והעריכו אותו, אז היו באים אנשים עם שמות לתפילה, ובדרך כלל היו מביאים עמם כסף. לפעמים קרה שאנשים באו במשך כל היום, נכנסו ויצאו, הדלת כמעט ולא

הוא היה איש אמת, הוא התנהג כמו שצריך, כמו שהתורה אמרה, בפשטות, בלי סיבוכים ובלי 'הטפות מוסר'. הוא עשה מה שצריך. כל דבר אצלו היה 'עבודה', אבל לא דרש מאחרים.

האם לא היה לכם רתיעה מהגדלות של אביכם זצ"ל? לא הייתה חלישות הדעת של מי אני לעומתו?

להיפך! כולם מאוד העריכו אותו, ורצו לדמות אליו! עם כל הגדלות העצומה שלו, הוא נתן לנו כזו הרגשה נעימה, התייחס בכזו חביבות, שרק רצינו להיות כמותו.

הייתה לנו הזכות לחיות עם אבא כל כך צדיק, שכל כך השקיע בנו, ואף ידענו שהוא שונה מהאבות של כולם, ידענו שהוא גבוה מעליהם!

מעצמנו הרגשנו, לא היה צורך לספר לנו, שיש לו 'העכעקייט', שיש לו רוממות כזו. ה'שמירת עיניים' שלו כיבדה אותנו. לא שאלנו שאלות, ולא ראינו צורך לשאול - פשוט הרגשנו את זה.

ראינו אותו בכל ה'עבודות' שלו. איך הוא הולך להתבודד וחוזר, איך הוא הולך לתיקון חצות, לכותל, ללמוד. הייתה לנו דוגמה של מלאך אלוקים ממש, וזה נתן לנו המון. מי שחי עם אבי, מי שראה, יכול היה ממש לממש את הקדושה, ראו והרגיש בחוש שהוא איש קדוש. הוא היה כל כך מיושב, מלא שלווה, ורוגע, ומחובר לה' בכל הרמ"ח והשס"ה.

אי אפשר להסביר למי שלא ראה אותו, אבל הוא היה כזה איש אלוקים, ראו את זה מייד. אפילו בעלי שיח', בעת שחברו הציע לו את השידוך, מייד כשראה את אבי - נתן את הסכמתו לשידוך. הוא ראה שהוא צדיק מיוחד, שהוא ירא שמיים.

אם אכן הזכרתם את השידוך, כיצד אכן התגלגל שידוך מעניין שכזה, חסיד סקווירא משתדך עם בתו של ר' שמואל?

אכן, השידוך שלנו היה פחות שגרתי. בכל זאת בעלי לא היה חסיד ברסלב, אבל כשחבר שלו הציע לו את השידוך, ידע שהשווער - כלומר אבי, ימצא חן בעיני החתן המיועד, ואכן זה מה שהיה.

בעלי פגש את אבי פעם אחת - הבין שמדובר ביהודי 'עובד' רציני, ואז השתדכן.

מתי, אם כן, הפך ביתכם להיות 'בית של ברסלב'?

מיד כשנישאנו נקשר בעלי לחמיו - אבא זצ"ל, והתחיל את דרכו בהתקרבותו לרבינו הקדוש. בשנים הראשונות לנישואינו גרנו בארץ ישראל, ואז היה בעלי דבוק באבי, ואף למד ממנו המון. עד היום הוא בקשר מיוחד עם אחי, הגה"ח ר' שמעון שפירא שליט"א, ואף יש לנו דירונת קטנה בסמיכות לביתו, שם נמצא בעלי חלק גדול מהשנה, ושווה בקרבתו.

כיצד הגיבה משפחתו של בעלך על הצעד שעשה - כשעזב את סקווירא לטובת ההתקרבות לברסלב?

כמובן, בתחילה העניין לא מצא חן בעיניהם, בעיקר לא בעיני חמותי, ואף בעיני אחי ואחיותי של בעלי. הם לא הבינו מה קרה לאיחיהם המיוחד ש'נתפס' לכת זו. אבל השווער שלי תמיד העריך את אבי מאוד, הבין את שלפניו, הכיר בערכו וכיבד אותו מאוד, הוא התגאה מאוד במחותן החשוב שלו.

אט אט השלימו כולם עם העניין, הם התרגלו, ובהמשך, אפילו נהנו. הם ראו מה זה ברסלב, וכמה זה מיוחד. לא רק שנהנו - הם הכירו בגדלות, והעריכו.

נסגרה, עד שאמא הייתה צריכה לפעמים ממש לקום ולסגור את הדלת לומר לו שיכנס קצת לנוח, היא דאגה לו.

זו הייתה הפרנסה שלנו 'בדרך הטבע'...

והייתה גם 'דרך שמעל לטבע'... בשנותיו הצעירות של אבא, עברנו תקופות קשות. ימים, בהם לא היה מה לאכול, ואז, בכל פעם שהוא היה רואה שישנו רעב בבית, היה נגש לכותל המערבי להתפלל. בדרך כלל לא היה מתפלל על דברים גשמיים, שהרי ה'עולם הזה' כלל לא עניין אותו, אבל במקרים כאלו הוא היה אומר לה': תעזור שיהיה מה לאכול, תן לנו די צורכנו!

ואז, ה' עזר לו! בדרכים פלאיות. מספרים עליו, שפעם כשסיים להתפלל, הכניס את היד לכיס, ומצא שם סכום כסף באורח נס. אמנם שפע לא היה, אבל גם לא חסר...

כיצד היה פסח אצלכם? האם היו בביתכם חומרות מיוחדות?

פסח היה חג מיוחד, אך גם בו חיינו בצמצום ובדוחק, כמו רוב האנשים באותה תקופה. לא היה שפע כמו שיש היום. היו מעט 'חלוקות' של קמחא דפסחא, והיו גם אנשים טובים שהיו מביאים חבילות, לשבתות וימים טובים.

אבי היה מחובר מאוד לסבי, חמיו, הצדיק המפורסם ר' יוסף קדיש קרישבסקי זצ"ל, שהוא היה תלמידו של החפץ חיים. אצל החפץ חיים לא נהגו בחומרות יתרות, ויש שאומרים שגם אצל הבעש"ט לא היו חומרות בפסח, וכך, אבא לקח לו לדרך חיים את הנהגות החפץ חיים, ולכן אצלנו בבית היו אוכלים בפסח 'געברוקט' (שרויה) ואף מצות מכונה.

אבל כל זה רק לגבינו, הילדים. אבל על עצמו הוא החמיר מאוד! הוא לא אכל את כל הדברים האלו. וגם הייתה לו מערכת כלים נפרדת - כלומר, סט של צלחת, כף ומזלג - שהיו רק שלו.

אני הייתי אחראית בבית על שטיפת הכלים, אבל בכלים שלו לא נגעתי! אמא לא הרשתה לי לגעת, ורק היא הייתה שוטפת ומטפלת בכלים שלו. הוא היה מקפיד מאוד לבל יגע שום פירור של מצה בכלים שלו, שמא יהיה 'געברוקט' והחמיר על עצמו מאוד, ורק על עצמו. לנו הילדים התיר לאכול את הדברים הללו שהוא עצמו לא נגע בהם. גם על אמי לא הקפיד, אך היא מעצמה הייתה יותר מחמירה מאיתנו, הילדים, כי רצתה להיות כמותו.

גם בעניין זה ראינו את גדלותו העצומה ואת היישוב הדעת' שהיה לו, למרות פרישותו וקדושתו. הוא לא ראה לנכון לכפות זאת עלינו, הילדים. הוא כלל לא דיבר על החומרות הללו, לא ביקש שנעשה כמותו, וגם אם כבר היה מי מהילדים שניגש לשאול אותו אם גם הוא יחמיר בזה, או שילד רצה להחמיר - היה אומר לו - 'נו, נו, אם יש לך חשק...' אבל הוא לא חייב אף אחד להחמיר כמותו.

גם באמצע השנה היו לו חומרות מיוחדות שנהג רק על עצמו, עופות למשל, הוא היה אוכל רק משחיטה מסוימת שידע עליה שבדקו היטב את העופות קודם, ונעשו בדיקות מחמירות. אבל אנחנו אכלנו כרגיל... אבא לא הלחיץ ולא הכריח, ובכלל לא דיבר על זה. הוא התנהג כמו שחשב שצריך להתנהג, אבל לא רצה להכביד או לבקש. מעצמו דרש את המקסימום, אבל לגבינו - הוא סבר שלא שצריך להקפיד.

גם אם היה צריך להעיר על משהו, הוא מעולם לא היה צועק, רק בצורה מאוד מכובדת, 'ככבודיג', היה פונה אל הילד ואומר לו ברוגע, ובשלווה, מעיר ומציין מה היה לא מתאים. הוא מאוד הקפיד לא להכאיב לילד, לא לצער

למעלה מן הזמן |

בזכות נשים צדקניות

<< המשך מעמוד 3

אין זאת, אלא כי גאולה משעבוד מצרים, היא דבר גדול כן, שלא כל זכות יכולה להביא. הזכויות האחרות של הנשים, ככל שתהיינה גדולות ועצומות, עדיין אין בכוחן להביא ישועה לעם ישראל בזמן שמשמים נגזרת גלות. אלא דווקא זו שנראית בעינינו פשוטה בתכלית, המעשים הטובים הנעשים בקרב המשפחה, הם אלו שהעלו את נשות ישראל במצרים לדרגת גואלים, כאשר בשושן הבירה.

אם נשווה זאת לדוגמאות המצויות אצלנו בחיי היום יום, אלו הם המעשים הפשוטים בעינינו, כמו בישול ארוחת צהרים טובה ומזינה לילדי הבית, דאגה ומסירות לילדים, הכנסת טעם ברוחניות, נתינת הרגשה של 'בית' לבחור הנמצא רחוק בישיבה, שעות של יעוץ ועידוד בשיחות טלפון לבת הנשואה, שיחה של התפייסות עם הכלה שנפגעה אולי מהשויגער, וכהנה וכהנה.

כל העבודות ה'גשמיות' והפשוטות, דווקא הן הזכויות שבזכותן נגאלו אבותינו, והם אלו הנותנות תואר 'נשים צדקניות' למי שעושות את תפקידן בנאמנות.

גם אלו המוכשרות להקים ארגונים, ולפעול בדברים ציבוריים, שומה עליהם לדעת את העיקר והטפל, העיקר הראשון הוא לסייע לבני הבית בעבודת ה', דרך הכנסת רוח החיים בחיי היום יום, זה הוא העיקר.

רבינו ז"ל מבאר את הפסוק במלאכי, שהקב"ה אומר על עם ישראל 'חמלתי עליהם כאשר יחמול איש על בנו העובד אתו', ואומר רביז"ל שיש אחד שעובד את הקב"ה בצורה פשוטה כמו עבד למלך, ויש אחר שהוא מבין כיצד לעבוד את ה' בצורה חכמה ומוכשרת יותר, כמו הבן של המלך, שהוא לא עושה את הדברים הפשוטים, רק הוא מסוגל לדברים יותר נעלים. אבל לעומתו, יש בן שמוסר את עצמו לעשות מעשה עבד, שזה הוא האדם שמחד יכול לעבוד את ה' בצורה חכמה, והוא היה חפץ לעשות דברים גדולים שיש להם שם בעולם וכן בציבור, אבל הוא מוסר את החכמה ואת הכשרונות שלו לעשות גם את הדברים הפשוטים שנצרכים להיעשות, כי הוא יודע שזה הוא רצונו של המלך, האיש הזה הוא הנקרא בשם 'בנו העובד אתו', בן שעושה מעשה עבד, ועליו במיוחד חומל הקב"ה, ומשפיע עליו כל טוב וסיעתא דשמיא.

זה אחד מהיסודות של רביז"ל, להחשיב במיוחד את הדברים הפשוטים, כי גדולים המה, זכותם רב לעורר רחמים על עם ישראל בכל מקום שהם, ועל ידי כך נזכה לגאולת עולמים במהרה, אמן.

האם אביכם, בהקפדתו הידועה על זמנו היקר, היה משתתף גם בשמחות של נכדיו וניניו?

לאבי היה חשוב מאוד להשתתף בשמחות, שמחות יהודיות כשרות. הרי הכל זה 'סעודות מצווה'. ובהם היה משתתף מכל הלב. בדרך כלל, הוא היה מגיע מוקדם ועוזב מוקדם, כי 'חצות' היה אצלו ראשון במעלה. היה מגיע לחופה, מברך, מתברך, יושב קצת בסעודה ובתחילת הריקודים, ואז ממחר הביתה לישון. הוא ישן מעט מאוד בכל יום, ממש רק כדי חיותו, והיה מקפיד לישון את המעט הזה, כדי שלא תיפגם עבודתו המיוחדת.

לסיום, האם תוכלי לחזק אותנו, הנשים המבקשות להתקרב לאורו של רבינו הקדוש, במסר כלשהוא שקיבלת מאבא?

כולנו עוברות מעברים שונים, יש ואשה מתמודדת עם ניסיונות קשים בגידול הילדים, לפעמים בהמתנה להם, לפעמים עמם בבית, לפעמים בפרנסה, שלום בית, לא חסרות התמודדויות...

אותי, הדבר היחיד, שהחזיק, בניסיונות הרבים שעברו עליי - הייתה עצת השמחה. התרגלתי לומר על כל דבר - 'גם זה יעבור'.

הרי את מה שנגזר עלינו לעבור - נעבור בכל אופן, ואם כן, אז למה לא לעבור את זה בשמחה? רק האדם בעצמו יכול לעזור לעצמו בעת הניסיון, לבחור להיות תמיד בשמחה.

אסור לנו להיבהל מהניסיון שמגיע, לא להיאבד! עלינו להאמין באמונה שלימה שה' עדיין כאן, ורוצה ויכול לעזור לך. תאמיני, תתאמיני על השמחה ותגיעי לזה בעזרת ה'.

יש לנו מתנה אדירה, ושמה תפילה, אני יכולה לספר לכן, שבחיים שלי, בזמני קושי, הייתי קמה באמצע הלילה והייתי אומרת כמה פרקי תהילים - וכבר נהיה לי יותר קל. הייתי אומרת לה': טאטע, קשה לי תעזור לי! תושיע אותי! וכבר הלב שלי היה יותר רגוע ושמח.

לא באנו לעולם הזה ללקק דבש. החיים הם עבודה נמשכת, אבל רק בשמחה! תאמינו שאתן יכולות, ותתפללו לסייעתא דשמיא, כי לאשה יש כח גדול, היא יכולה להציל את כל המ'צב רוח' של הבית.

במשך החיים שלי שאלו אותי הרבה אנשים שנחשפו לסיפור המיוחד שלי, כיצד עברתי את כל זה ללא טיפול רגשי, וללא תמיכה נפשית, כיצד ייתכן הדבר?

אמרתי לכל השואלים: אני לא צריכה טיפול, יש לי את הקדוש ברוך הוא, איתו אני מדברת, והוא המנחם אותי! ה' מחלף אותי מכל המצבים, ואני אומרת לכן את זה מנסיון!

ה' עוזר, לא להתייאש!

ולסיום, רק עוד סיפור קטן שנזכרתי בו.

בנערותי, רצה הרופא שטיפל בי בילדותי לבדוק את כשירותי לקראת נישואין. בערך בגיל ארבעה עשרה בדק אותי הרופא, הוא ראה שהכתף שלי עקומה, ושאני לא יכולה להרים את אחת מיד.

הרופא פנה לאבי והציע לו לנתח אותי - עוד ניתוח, נוסף על כל הניתוחים שעברתי בקטנותי...

שאל אותו אבי כמה סיכויי הצלחה יש לניתוח. והרופא ענה 'אולי 50%'.

אבי הרהר בדבר ופסק בנחרצות: עד כאן! ברוך ה', היא יכולה לשבת, היא יכולה ללכת, היא מתפקדת. מה שעשינו עד היום, היה בגלל שהיו חייבים - שתוכל להתנהל, אבל מלכתחילה - לא!

ואיך הרגשתם עם זה? האם לא הייתה צביטת אכזבה על התקווה האבודה?

ממש לא! להיפך!

האמנתי באמונה שלימה, שמה שהאבא אומר - זה הכי טוב! זה לטובתי! אם הוא כך אומר, סימן שכך צריך להיות! בכל דבר האמנתי בו, גם בשידוך שלי כשהגיע אבא להציע לי ואמר לי שההצעה הזו נראית לו ביותר - הלכתי אחריו בעיניים עצומות, וכמוני גם כל אחיי. הרגשנו בכל ליבנו כי האבא אוהב אותנו ודואג לנו, ומה שהוא אומר - זה הכי טוב בשבילנו!

לא היה מושג של 'אכפת לי' על מה שאבא החליט, אם אבא אמר כך - כך צריך להיות!

יהי רצון שזכותו הקדושה תגן עלינו!

| מבית שיחת חברים |

”אם הבנים” שמחה...

בקלות ובמהירות. כפתור נפל וצריכים לתפרו - תפתחו את הפה ותבקשו מה' שזה יצליח. וכן הלאה, על כל צעד ושעל להשתמש עם הדיבור, ממש כמו אימא שהולכת עם התינוק לכל מקום.

וכפי שהדריך אותנו רבינו הלכה למעשה:

”שעל כל דבר צריכין להתפלל. היינו אם בגדו קרוע וצריך לבגד יתפלל להשם יתברך שיתן לו בגד ללבוש, וכן בכל כיוצא בזה דבר גדול ודבר קטן, על הכל ירגיל עצמו להתפלל תמיד להשם יתברך על כל מה שיחסר לו. אף על פי שהעיקר להתפלל על העיקר, דהיינו על עבודת השם יתברך, לזכות להתקרב אליו יתברך, אף על פי כן גם על זה צריכין להתפלל.

”ואמר: שמי שאינו מתנהג כך, אף על פי שהשם יתברך נותן לו בגדים ופרנסה והצטרכות חיותו, אבל כל חיותו הוא כמו בהמה, שגם כן השם יתברך נותן לה לחמה וכו', כן הוא חיותו שנותן לו השם יתברך. כי מאחר שאינו ממשך כל חיותו על ידי תפילה מהשם יתברך על כן כל חיותו הוא כמו חיות בהמה ממש. כי האדם צריך להמשיך כל חיותו והצטרכותו מהשם יתברך על ידי תפילה ותחנונים דווקא” (שיחות הר”ן, רלג).

ומי שמתנהג כך, אכן נאמר עליו: **”אם הבנים שמחה!”**.

מי שהדיבור אצלו הוא כ”אם הבנים” המלווה אותו לכל מקום - מתמלא בשמחה; הוא יוצא מגלות הנפש, והוא אף פעם לא לבד.

ובכן, כל זה נכון גם לגבי הגברים. אך לגבי הנשים, על אחת כמה וכמה.

הן הרי קיבלו במתנה את יכולת ה”שיחה”, וכפי שאומרים לנו חז”ל בגמרא במסכת קידושין: **”עשרה קבים שיחה ירדו לעולם, תשעה נטלו נשים”**.

ה' העניק לנשים יכולת מיוחדת לשוחח; להרחיב ולהאריך בדיבור, ולבטא את רגשותיהן בפה מלא.

אפילו שמה של האימא הראשונה בעולם - 'חווה' - הוא על שם הדיבור. שכן, בלשון הקודש 'חווה' הוא מלשון דיבור, כמו שכתוב בתהילים

כפתור נפל וצריכים לתפרו - תפתחו את הפה ותבקשו מה' שזה יצליח. וכן הלאה, על כל צעד ושעל להשתמש עם הדיבור, ממש כמו אימא שהולכת עם התינוק לכל מקום

”ולילה ללילה יחווה דעת” וכותבים המפרשים שהוא מלשון 'דיבור' (וכמבואר בליקוטי מוהר”ן תורה י”ט).

אומרים שהדבר ניתן להם לצורך גידול הילדים, הזקוקים לחום ולדיבור של אימא. אך אימא יהודית אמיתית חייבת לנצל זאת גם ובעיקר לצורך 'שיחה' תמידית עם השם יתברך.

ההתבודדות נקראת בלשון רבינו, לא 'תפילה' אלא 'שיחה' בינו לבין קונו... שכן, עניינה של ההתבודדות היא לא רק לבקש בקשות, אלא גם ובעיקר לשפוך את הלב, ולבטא את כל אשר בלבנו לפני ה' בפה מלא.

כך שמי שאמורה לעסוק בזה הכי הרבה, ובהצלחה הגדולה ביותר, היא כמובן: **”אם הבנים”**, זו שקיבלה תשעה קבין של 'שיחה' - - -

יהי רצון שאכן נזכה ל”פה סח” כשר ושמח!

ביקשו ממני לכתוב על פסח, בהקשר ל'אימהות' בישראל.

ובכן, לא צריך לטרוח כדי למצוא; הפסח עצמו צועק על כך. שכן, **”פסח”** בגימטריא **”אם הבנים”** - - -

לא רק ה”ערב פסח” קשור לאם הבנים, הטורחת ומתייגעת לנקות ולקרצף. אלא גם הפסח עצמו, הוא סוד **”אם הבנים”**...

ואם כבר גימטריאות, מה נפלא יותר מלהיזכר ש”פסח” בגימטריא שמו של רבינו הקדוש, **”נחמן”**. כך ש”אם הבנים” גם כן גימטריא **”נחמן”** - - -

כמה מיוחד!

ועתה, נקרא קטע נפלא בליקוטי מוהר”ן, על **”אם הבנים”**, דרכו נבין מהו הקשר הפנימי בין פסח לבין אם הבנים, ומה זה אומר לנו בעבודת ה' היומיומית.

וכן כותב רבינו בספרו הקדוש ליקוטי מוהר”ן, תורה ע”ח:

”הדיבור הולך עם האדם אפילו במקומות המטונפים, כמו האם ההולכת עם הַנֶּלֶד לכל מקום שהוא הולך, ועל כן נקרא הדיבור אם הבנים”; **”כמו שהאם הולכת תמיד עם בניה, ואינה שוכחת אותם. כן הדיבור, שהוא בחינת שכניה, הולכת עם האדם תמיד, אפילו במקום הטינופת”**.

כח הדיבור דומה לאימא מסורה שאינה עוזבת את התינוק בשום מצב; גם אם הוא התלכלך, וכולם סולדים ומשתמטים ממנו, היא באה ומטפלת בו במסירות ובחום.

וכך גם הדיבור לא עוזב אותנו לעולם. וכפי שמפרט רבינו ומבאר:

”היינו, שאפילו אם האדם מונח ח”ו במקום שהוא, אפילו בשפל המדרגה מאד, אפילו במקומות המטונפים, אף על פי כן על ידי הדיבור יכול להזכיר את עצמו בהשם יתברך. דהיינו, שאפילו אם הוא במקום שהוא, אם יתחזק גם שם לדבר על כל פנים דיבורים קדושים של תורה ותפילה והתבודדות, יכול להזכיר את עצמו בהשם יתברך, אפילו שם במקומות הנמוכים, שהם בחינות מקומות המטונפים, אפילו אם נפל למקום שנפל, כי הדיבור אינו מניח אותו לשכוח את השם יתברך. בבחינת, שכל זמן שיש בו הדיבור של השם יתברך, שהוא הדיבור דקדושה, זה הדיבור אינו מניח אותו להיות נשכח מהשם יתברך, כי הדיבור זוכר ומזכיר אותו להתחזק בהשם יתברך במקום שהוא”.

ומסיים רבינו ואומר:

”והבן הדבר היטב, מגודל כח הדיבור. והוא עצה נפלאה ונוראה למי שחפץ באמת, לבל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום”.

כולנו יודעים ש”פסח” הוא **”פה סח”**. בפסח יוצאים מגלות מצרים, והדיבור יוצא מהגלות. הפה שהיה עד עכשיו מושבת, מתחיל לדבר ולשוחח.

פסח הוא הזמן המתאים להיצמד ל”אם הבנים” ולהתחדש בעצת ה’דיבור’; לדבר עם השם יתברך בכל הזדמנות.

לא רק ה”תבודדות” מסודרות וארוכות, בשעה קבועה ומקום קבוע. אלא באופן כללי; לפתוח את הפה ולהתרגל לדבר עם ה' בכל זמן ובכל מקום.

קרה לכם משהו טוב - תפתחו את הפה ותודו לה'. יש משהו שמצער אתכם - תפתחו את הפה ותבקשו מה'. נכשלתם במשהו לא טוב, בין אדם לקונו או בין אדם לחברו - תפתחו את הפה ותנצל, התוודו ובקשו סליחה. משהו מדאיג אתכם - תפתחו את הפה ותספרו לה' ותבקשו ממנו רחמים.

יצאתם לקניות - תפתחו את הפה ותבקשו מה' שתמצא את המוצר המתאים

נשות ברסלב, גם לכן מגיע...

הגרלה ה-י-ס-ט-ו-ר-י-ת על חבילת טיסה זוגית לאומן

זוג כרטיסי טיסה + נסיעות פנים VIP

ההשתתפות בהגרלה היא
בחינם!

אז מה צריך לעשות כדי להשתתף בהגרלה?

הזמינו את כרטיס הטיסה לראש השנה במחיר מוזל בכ-200\$ ממה שתשלמו בעוד כמה חודשים

חייגו כעת לאעופה, (אם אתם לא מאוד זריזים, כנראה שרק תצטרכו להוסיף עוד כסף בגלל עליית המחירים של כרטיסי הטיסה. אולי הכרטיסים לתאריך והשעה המתאימים לכם יאזלו, אבל כנראה שעדיין נוכל להציע לכם כרטיסי טיסה בימים ובשעות שקצת יהיו פחות נוחות לכם, העיקר שיהיה לכם כרטיס ותזכו להגיע לרבינו על ראש השנה...)

...זהו! אתם בפנים!

הזמינו כעת את הכרטיס, ותקבלו גם וגם...

גם \$200 חיסכון, וגם כניסה להגרלה ההיסטורית!

שוב לנו לספר לכם: מכל היעדים יתקיימו נסיעות מאורגנות עם אחראים חנוסיס, באסלוליס מיוחדים מחלקת כוללים את קבריהם של גדולי התורה והחסידות, באחר ובפירות המיוחדים לקוחות אעופה

ט.ל.ח. • ההגרלה והפרס על פי התקנון הנמצא במשרדי אעופה • ההשתתפות בהגרלה לכל המזמינים כרטיס טיסה לר"ה תשפ"ה וללא עלות נוספת • חבילת הזכייה היא לטיסה במהלך השנה

אעופה
— איתך לאן שתטוס —

מלון

השכרת רכב

ויזות לארה"ב

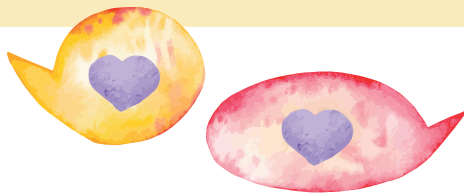
ביטוח רפואי

טיסות לכל יעד

ימים א-ה מ-11:00 עד 19:00 רצוף
רחוב הנגר 2 ירושלים
aufatours@gmail.com

073.236.7722

פעם הרימה אדל
ביתו הצדקנית
של הבעש"ט
עיניה לשמיים
כשהמטאטא בידיה
ושאלה בכמיהה:
רבש"ע, כיצד אוכל
לעשות לך עוד
איזה נחת רוח?

| עם המטאטא ביד - שיחות מלב אל לב |

א. הכהן ♥

עצות מסתרות בין דליים וסחבות

אפשר לנסות להסתכל על עצמינו, כביכול, במבט שהוא יתברך מסתכל עלינו. הרי הוא תמיד כל כך אוהב, ומבקש מאיתנו: בבקשה, נא לא 'להעליב' את הבת שלי...

נקודה נוספת שאני מתחזקת עמה במעשה מהתם היא - הנעל שלו, בעלת שלוש הקצוות, שמרמזת לתפילה. כשלמרות הפשוטות שלה - שמח בה התם מאד ושיבחה אותה. אמא שלי ע"ה תמיד היתה מלמדת אותנו שאשה יהודיה מתפללת 'תפילת כל פה' - תתפללי מה שאת רוצה, לא דווקא עם הסידור, אלא מתוך החיים. תוך כדי בישולים - 'לזרוק' מילים להשם יתברך ולהכניס אותו לכל מקום ופעולה. שנוחה!

ד. מלכה מבני ברק: כשאני זוכה להיות מקושרת לרבי'ה - אני חיה חיים טובים. אני יודעת מהכח של השמחה והאמונה. איך לקום בבוקר ולהגיד בתמימות מילים פשוטות של אמונה ותודה. איזה יופי שקמנו! אני בטוחה שהשם יתברך איתנו היום הזה! הרבי מכניס בנו דרך חיים של יהדות מלאת חיות.

גם בעבודתי, במקצועי אני 'גננת ברסלבי' - כשאני משתדלת להכניס בילדים הקטנים את שמחת היהדות הפשוטה. כשחגגנו לאחרונה בר מצווה, ב"ה, עניתי לשאלת ה'איך מתאוששים אחרי?' בתמיהה - 'ממה להתאושש?! הלא בר מצווה היא הכח שלנו, היא שמחת המצוות שנכנסת ללב ומאירה אותו!'

הנה הפסח מתקרב. אפשר למצוא נקודות טובות בניקיון עצמו - 'השם, תודה רבה אני בריאה', 'אני זוכה לנקות לכבודך'. וגם אם יש נפילות - לא לפחד. מחר נקום מחדש בעז"ה. ככה מקבלים את האור של פסח; כשמתחדשים, כשמנקים את התריסים ומכוונים לנקות את הלב. כי כשזוכים להיות קשורים לרבי - כל החיים הופכים להיות מחוברים להשם באמת. מלאים בשמחה ואמונה. אשרינו!

ד. אינויר מחריש: לנקות לפסח עם העצות של רבינו, זה לפני הכל - לא להיבהל. כמובן, גם כשמוצאים חמץ, חמץ שבלב. זאת העבודה שלנו עכשיו: לחפש את החמץ ו-להיזכר במי שהבטיח לעזור. ברביה"ק!

הרבי הרי אמר - 'אין אתם צריכים כי אם לתת לבנים וסיד, ואני בונה מהם בניינים נפלאים'. בפשוטות, הכוונה היא שהרבי משתמש עם הפעולות והמצוות הפשוטות שלנו ובונה מהם דברים נפלאים ורמים. אבל אולי אפשר גם להתחזק מכך, שכשאנחנו מוצאות בתוכינו כל מיני דברים שלא היינו רוצות בהם, ומביאות גם אותם אל רבינו הקדוש, המְתַקֵּן הגדול, הוא בונה מאיתנו בניינים נפלאים. אם, נניח, מגלים מידות לא טובות, כדוגמת

מפעם לפעם נדרשת האמא היהודיה הכשרה להתמודד עם שאלות הרוח גורל, כגון: כיצד להוריד שאריות דבק סלוטייפ עקשניות מהשולחן? (טרפנטין או K300) האם להוסיף עוד כף סוכר לגעפילטע או שכבר 'די?' (למה לא...) מי גמר את העוגיות מהקופסא? (מממ... פניו של הפעוט מרוחות בשוקולד מחשיד), ועוד כהנה וכהנה שאלות נשגבות. אך למרות זאת, בדרך כלל מתמודדת האם בגבורה, עונה תשובות ומתרצת לעצמה, בינה לביתה.

אך יש ועולות לה, ל'אידישע מאמע', שאלות אחרות, פנימיות, יקרות כל כך. שבכדי לענות עליהן מחפשת היא חברה המקושרת לרבי. יחד מבקשות הן לחפור באוצרות דעתו הקדושה ולמצוא גם למעברי היומים שלהן עצות אמיתיות ומחזקות. כגון: איך מתחילים מחדש, אחרי ערב מלא גערות במחסל העוגיות הנ'ל? כיצד מדברים עם השם יתברך גם כשאין מה לספר? מה עושים עם דמיונות ופחדים שמשתוללים בלב?

לכל אותן שאלות יקרות, מיועד המדור הזה. מתוך רצון משותף לחפש יחד, כולנו, עצות אמיתיות שפשוט יתנו לנו כח. עצות שילמדו אותנו איך להכניס את הדעת של הרבי לחיי היומיום. כן - ממש מתוך החיים שלנו, עם המטאטא ביד...

החודש, מתוך ענני הכבוד של האבק והאקנומיקה, פנינו לחברות עם השאלה הבסיסית שנוגעת לכל אשה שחפצה להתקרב מחדש לאור הבהיר של רבינו הקדוש:

איך את, כחסידת ברסלב, משתמשת עם העצות של הרבי'ה, בהכנות לפסח וגם בחיי הבית בכלל?

ד. ליברמנטש מבית שמש: נו, אמנם אני לא 'א גרויסע רעבעצן', ואינני הכתובת לשאלות קשות שכאלו. אבל כמו שהשפיות מגלות את המתכונים שלהן לכולן, גם אני שמחה לשתף אחרות ממתכונים לחיים, ומרגש שיש מקום שאפשר להגיד בו אחת לשניה: "חזק חזק ונתחזק!".

אני מתחזקת מאד מהמילים שאמר התם לחכם בסיפורי מעשיות: "זה מעשה שלי, זה מעשה שלו". גם בהכנות לפסח, וגם בחיים בכלל - מה לי להתבלבל ולחפש מה יש אצל אחרות; כולן התארסו לפני. לכולן יש כבר ילדים, ונכדים... השכנה התחילה לבשל לפסח כשאני עוד לא הפעלתי שואב אבק... מה אכפת לי?! לה יש את העבודה שלה ולי - את שלי... כל אחת מאיתנו קבלה המון מתנות מריבונו של עולם, שמתאימות במיוחד בשבילה. גם בנעליים אני לא אתחלף עם השניה, אלא אשמח במידה המדויקת שלי...

ניגון מיוחד משלי

אבנים טובות | ר. גריזולט

בְּעֵינַי צְרוּבוֹת הַחֶמֶר בּוֹלְשֵׁת
אַחַר פְּרוּר שְׁחֶמֶק,
וְתַלְוִלִיּוֹת הָאֶבֶק,
אַחַר תְּחוּשֵׁת חֲרוֹת עֲלָאִית.

בְּזֵרוּעוֹתַי הַסְּדוּקוֹת מְחַפְּשֵׁת
בֵּין דְּלֵי שׁוֹצֵף מִיַּם רַבִּים,
לְמַקַּל הָעֵץ וְהַסְּחָבָה -
אֵיִה נְעַלְמָה הַשְּׁלוֹהָ?

רוּחַ שְׂבִי מְבַקֶּשֶׁת
לְהַמְרִיא גְבוּהַ יוֹתֵר
מִן הָעֶמֶל חֶסֶר הַיְמָרוֹת וְהַפְּרָק
(שְׁהִיָּה שְׁמוֹר לְאֵי אֵלֹו חֲלוֹנוֹת...)

עוֹדְנֵי אֶת פְּצָעֵי חוֹבְשֵׁת,
וְהָרוּ מְבַעַד לְעוֹרֵי הַדּוֹאֵב
אֶבְנֵים טוֹבוֹת
מִכְתָּרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ

גְּתָנְתִּי מְלוֹא קוֹמְתִּי, מְשִׁתּוֹפֶפֶת
לְאֶסְפֵּף וְלְטָמוֹן בְּכָלִי,
אֶת שְׁנַפְשֵׁי אֶהְבָּה
מְצָאֵתִי
בְּשִׁמְחָה שֶׁל מְצוּהָ

כעס, קנאה, עצבות - גם אם בתחילה אנו נבהלים 'אוי, האם זה מה שיש לי בלב?!'... אני בכלל לא רוצה את החמץ הזה. הרי הרבי מכניס בנו כאלו רצונות קדושים...

אבל אחר כך אנו נזכרות - הרי יש לנו רבי שהבטיח לתקן את הנשמה שלנו, שמלמד אותנו שה'לא טוב' אינו שייך אלינו בכלל. הוא רק כמו זפת שחורה ודביקה... לכן אני צריכה נהר כזה... שמטהר מכל הכתמים... הלא ה'חפץ חיים' אמר ש'אפשר לעבור חיים שלמים ולא לתקן אפילו מידה אחת', חלילה. אם כן, בוודאי שאנו לבד - אין בכוחינו לתקן את עצמינו. רק ככל שאני זוכה להיות יותר קרובה וקשורה לרבי, להאמין בו ולסמוך על כוחו הגדול - אז הוא מתקן ומדריך ומנקה אותנו. כבר עשרים שנה אני זוכה להיות 'מופת של הרבי' ולראות ישועות אמיתיות!

ומפה לשם, מטווח של זמן ארוך, זוכים לראות איך שכשנותנים את ליבנו לרבי הוא מוליך אותנו בדרך חדשה.

י. רוטמן: זוכרת אני את עצמי יושבת ב'ציון' של הרבי, ובתוך כדי הדיבורים והתפילות עוקבת אני אחרי המנקה שזוכה לכבד את ביתו של רבינו. כשהיא עוברת בזריזות על אדמת הקודש. בלי להתעקש בכח להוריד את הלכלוך. אחר כך, שוב, סוחטת את הסמרטוט ומעבירה ניגוב מהיר. הכתמים, שקודם היו עיקשים - שהו זמן מה בחומר הניקוי וכעת הם ירדו בקלילות. משום מה - אופן העבודה בבית הקדוש 'תפס' את תשומת ליבי ומצאתי את עצמי מעתיקה אותו אל ביתי הקטן, יחד עם ההתקרבות אל הרבי יותר ויותר, ברוך השם. הבנתי, שהוא מכניס בנו את דרך החיים הזו בכל תחום - לא להתעקש בכח, לא לדחוק את השעה. לפעול בזריזות מה שאפשר ויחד עם זאת - ללמוד להמתין ולהמתין עד הישועה השלמה בעז"ה.

ש. גולדברג מבית שמש: להשתמש עם העצות של הרבי? הלוואי! אני מאד רוצה... אבל בעצם, כשאני מסתכלת על עצמי, אז כן... יש עצה שגם אני זוכה לחיות איתה. "א ביסל איז אויך גוט" - מעט, זה גם כן טוב! באופיי אני טיפוס של: 'או הכל או כלום'. בשביל מה להתחיל לבשל או לנקות אם אין לי כח לסיים?!... והנה, בא הרבי ומלמד שגם אם הספקתי ממש קצת... רק מדף אחד - גם זה נהדר! וגם הרצון בפני עצמו הוא יקר מאד... את שואלת אם יש לי עוד מה להגיד? לא יודעת... קצת מילים - גם זה טוב... וכמה טוב לשמוע שהעלון של אבקשה בדרך אלינו!

ועכשיו - שאלה לחודש הבא. את מוזמנת לחזק אותנו, "להזכיר כל אחד את חברו, כל העצות טובות שיודעים ומבינים כל אחד, כפי מה שקבלו מרובם" (משיבת נפש ג')

"וספרתם לכם" - רבינו הקדוש מלמד אותנו מחד לספור ולהחשיב כל יום מימי חיינו, ומאידך לייקר ולהחשיב כל התקדמות וכל דבר טוב. אבל בסופו של יום... איך מתמודדים עם נקיפות המצפון שמאשימות תמיד ש"מה כבר הספקת היום...", ו"הרי יכולת הרבה יותר!" וכו'?

החלטה | פרק 1

ה. פלדר סיפור בהמשכים על רקע היסטורי

היא בקשה ממנו להוציא את העריסה מהבית. אולו כוחות הנפש שלה לראות את אותם קליעי העץ קלועים באומנות, עליהם מונח סדין לבן וצה, שהיה שייך לנחומקה ז"ל. בעשרת אצבעותיה היא תלשה את נוצות האוויזים, עיקרה אותם במים רותחים, ייבשה, שוב ושוב, תחבה אותם לפיסת בד שקנתה בדמים מרובים, והרכיבה מזרון נעים ורך. רק שלושה שבועות היתה עריסה מופלאה זו בשימוש. שלושה שבועות בלבד.

גם את הקמיע שהיה תלוי על העריסה בקשה מצבי שיריד. כבר אין בו צורך.

"או עריסה עם נחומקה, או כלום". היא בכתה לפניו.

צבי אמר שינסה לחפש בית שאפשר להשאיל עריסה שכזו לבינתיים "כי אפשר שהקב"ה יתן שוב, ושיהיה לנו ידיים לקחת את המתנה הזו" - הסביר לה. הוא לקח את העריסה הקטנה ויצא מהבית, לא לפני שבקש ממנה בחיך חור להודות על הטוב שיש. והיה טוב. היה בן יחיד שגדל לתפארת. אחריו, שישה אחים ואחיות, תינוקות בדמי ימיהם, קפחו את חייהם בחודשים הראשונים ללידתם.

היא היתה בוכיה, אש געגועים לעולליה. בחלומותיה הם באים והיא חובקת אותם, בבקרים הם נעלמים והיא מתאפקת לא להכין עבורם מזון. דעתה נטרפת עליה.

צבי נעלם בבית הכנסת, מוצא את נחמתו בלימוד.

היא נעלמת בבית. בתוך השקט. שולחת את בנה יחידה בן העשר לתלמודו, מקבלת אותו. מבקשת לשמוע מה עבר עליו. מחכה לחיוכו של בנה כמו אדם בחושך שמחכה להבזק של אור.

לאחרונה, צבי חוזר הביתה וחיוך על פניו. היא לא מבינה מאיפה. צבי מציע מילים של נחמה שמעולם לא שמעה, היא מקשיבה ומנסה להיתלות בהם. איך יכול הכל להתהפך לטובה? איפה? האם זה יקרה להם? מתי? דומה שגם קירות הבית שידעו צער ודמעות, מתרפקים על מילותיו הטובות.

היה זה שוב בוקר רגיל, כשדפיקות נשמעו על דלת העץ.

היא ניגשת לפתוח ועושה צעד לאחור. חיים? אחיה הגדול. הדגול. הוא אינו גר נמירוב. לפני שבועיים סיפר לה כי התאמץ רגלית באין לו מעות מיותרות, כדי להגיע עד אליהם ולנחם אותם. מה ראה לעצמו להגיע שוב. האם שמע על צערה? האם אבא הזעיק אותך? "הכנס חיים. הכנס. מייד אכין כוס תה".

"לא, לא. אני באתי לבקש ממך שתבואי להורים. נדבר שם".

"אבל עד שבאת. מה עם ברכה בבית שלנו?"

"בואי, חנה" אמר לה בקצרה. בהחלטיות. בטון שלא רגילה היתה לשמוע. שאוסר עליה להתוכח.

והיא הלכה.

וכל הדרך היתה מהפכת בראשה. חיים לא הגיע סתם לכאן. היה אפשר באותה מידה גם שהוריה ישלחו שליח שתבוא אליהם. לשם מה טרחו לקרוא לחיים, ושחיים יגיע עד אליה ומשם הלאה.

ההורים שלה מתגוררים בקצה השני של נמירוב. הדרך עוברת בשוק הרחב, וריח הפירות מכה באפה, קשה להיות אדישים לכל ההמולה מסביב. ועדיין - הראש שלה הולם מחשבות של תהייה.

חיים נכנס לפניו לבית ההורים, והיא הולכת יותר לאט, יותר מחושב. שואלת את עצמה מה קרה ואיך. כשהיא פותחת את הדלת חיים כבר יושב. אמא גם היא יושבת. ורק אבא עומד. ולא סתם עומד אלא עיניו אדומות מאד. היא נרתעת. עצוב או כועס? לא מצליחה להבין את האווירה הקפואה בבית.

"מה קרה?"

אמא מסמנת לה לשבת. חיים מסב את מבטו. היא חושבת לרגע אחד שהם התכנסו כדי לבקש ממנה להתעלות על הצער שלה. לחזור לחיים. כדי להוכיח אותה לראות את מה שיש ולא לחפש אחרי מה שכבר איננו.

אבל המילים שבוקעות הם אחרות לגמרי.

רכלניות בלבד. אמרתי להם ש...". היא נעצרת.
צבי קם ממקומו.

"אתמול שאלת אותי למה חזרתי שמח. ואמרתי לך 'בצר הרחבת לי' - בתוך הצרה עצמה יש הרחבות. וצריך לראות איך להפוך את הכל לשמחה. וניסינו לבדוק איך אפשר להוסיף שמחה לבית שלנו, והערב הסתיים בשמחה. וזכרת?"

"מה?" היא חששה שהתבלבלה עליו דעתו.

"את זה למדתי שם. ואני עדיין לומד שם. חיים צודק, אבא שלך צודק. כבר בימי השבעה נגש אלי אחד מהם ואמר לי כמה מילים מדברי הרבי. האמיני לי, הייתי כל כך בחושך, וחשבת שלעולם החושך לא יגמר. והוא כאילו לקח אבוקה והראה לי את האור באופק - בקצה. והלכתי אחריו. עכשיו, כשאני רואה את הדרך הנכונה, בצורה כל כך ברורה ורהוטה, לא שייך ללכת בדרכים אחרות, חשוכות. לא את ולא אני."

"אבל חיים אומר שזה כתם. כתם גדול על המשפחה". היא נבהלת.

"הכתם הוא חלק מהעניין שהכל יתהפך לטובה, והוא יגלה מהר מאד שמדובר בכתם של אור". צבי מחייך. מאמין בכל ליבו בצדקת דרכו. רק היא פתאום מבינה שלא רק את בנה הקטן קברה אלא גם את משפחתה כולה, התמיכה היחידה שיש לה.

"והילד? הילד מה יהיה איתו?"

"הילד יטעם גם כן מהאור. הוא כבר טעם. אני חשבת לספר, רק שאמרתי לעצמי שאולי זה לא הזמן, ככה, אחרי מה שעברנו. אבל בעצם, תגידי לי את, הרגשת שהבית השתנה? הרגשת לאחורונה שהתחזקו היסודות?"

היא מסתכלת על קירות העץ. על הילד שישן בפנית החדר. היא מסתכלת על צבי, על האור בעיניו, היא מסתכלת על עצמה, בדמיון. ואין לה מילים להסכים. הכל נכון וברור. רק החרדה לופתת אותה.

"אני חוששת מאד שאם זה נכון, יסלקו אותנו מכאן. יסלקו גם את הילד. המלמד שלו לא יסכים ללמד אותו. אני מפחדת."

"הדברים המפחידים והעצובים באמת כבר קרו לנו. יש לנו מה להפסיד הלאה?" הוא שואל. "הרי כבר טעמנו מהאור הזה, מהשמחה הזו. גם את. שנכבה את האור בבית?"

אין לה תשובות. בכלל.

צבי מביט לדבר עם חיים. הוא לא צריך לחכות הרבה. לפנות בוקר חיים דופק על דלת הבית שלהם. בא לתבוע תשובות. היא שומעת אותם מדברים. הקול של צבי נכוע ומכבד. הטון של חיים גבוה ונלחם. הם אינם מסיימים בנימה טובה. צבי הולך לבית הכנסת וחיים נשאר לחכות לה מחוץ לדלת. אפשר שאינו נכנס בביתם של 'כופרים' כאלו. היא שולחת את הילד לתלמוד תורה. הוא לא שואל כלום למרות שהוא מרגיש שיש משהו שונה באוויר. ילד טוב.

כשהיא יוצאת ללוות אותו לתלמוד תורה היא רואה את חיים בחוץ, יושב ומחכה. היא נגשת אליו.

"את צריכה לקבל החלטה".

"אני שומעת".

"את הבית הזה קנה לכם אבא. כדי שצבי יוכל לשבת וללמוד, לא כדי להיות חלק מהמוחרמים. הבית לא ישאר אצלכם."

"אני שומעת".

חיים חושב שהיא שומעת את התנאים שלו, אבל היא בעצמה שומעת כעת דברים אחרים. מילים שאמר לה צבי. מילים עם אור. היא צריכה לקבל החלטה. חיים הולך. היא נכנסת הביתה. אין עריסה. תיכף אין בית. אבל המילים שאמר לה צבי מסתחררים סביבה כמו אבוקה. היא ניגשת לחלון. ליבה מחסיר פעימה. חיים מדבר עם בנה יחידה. הילד מהנהן בראשו. קשוב לו. ילד בן עשר. העריסה היחידה שעוד נותרה לה. חיים נותן לו יד, הילד הולך איתו ברצון. היא פותחת את הדלת במהירות, יוצאת החוצה, ורצה אחריהם. ההחלטה כבר גמלה בליבה. המלחמה, ככה היא מרגישה, רק עכשיו התחילה.

"לאחרונה הגיעו אלינו שמועות", זה דווקא חיים שמדבר, "שמועות קשות מאד. וחשבנו שאולי הדבר לא נכון. קיוונו. עד שבא אלי חבר והבטיח באוזני שהוא ראה את צבי יושב שם..."

"צבי?" היא חזרה על שמו של בעלה בהשתוממות. "יושב היכן?"

"יושב שם, אצל החבורה שלומדת והוגה בדעות של חסידי ברסלב."

אביה מתערב: "אני מייד אמרתי שזה לא יתכן. צבי הוא אדם מיושב בדעתו. למדן עצום. ירא שמים. ואנחנו, והרבנים וכולם יודעים שלא אוכלים משחיטתם, לא מתחננים איתם ובוודאי שהוא לא נמצא בחברתם... אני יודע את זה. אלא שחיים אמר ששמע אחרת..."

שתיקה.

לפני זמן קצר קמו משבעה טראגית. ומה עכשיו? רעידת אדמה בביתה?

המילים הראשונות שהצליחה להוציא מפיה היו: "אני יודעת שצבי גם מתנגד להם. אני אשאל אותו והוא יגיד לכם שהכל שקר".

"תשאלי אותו" הסכים אביה. הקלה גדולה בעיניו. כל כך רוצה להאמין בו ולהאמין בה.

"צבי דובר אמת. ואני הגעתי עד לכאן מרחוק ועלי לחזור מחר הביתה. השאלה היא מה נעשה אם צבי יגיד שאין זה שקר וליבו הולך אחרי חסידי ברסלב. מה אז?" חיים לא מתכוון לוותר.

"דיה לצרה בשעתה", נסתה חנה לדחות אותו.

אבל חיים לא נדחה. "אני כבר בררתי, ואני יודע את התשובה. עכשיו תורך לדעת. תדעי שעשו עליהם חרם גמור. ואת תצטרכי לקבל החלטה, חנה. החלטה חשובה מאד."

"קברתי את בני השישי לפני מספר שבועות. איזו החלטה אתה רוצה שאחליט עכשיו? אני רוצה קודם לבדוק..."

"אבל את הרוחניות שלך, את עולם הבא שלך אל תקברי. לפחות על זה של בנך יחידך תשמרי. זה כתם נוראי על המשפחה שלנו. כתם גדול". הוא אמר את הדברים בגלוי.

את כל הדרך חזרה היא עשתה בשפתיים חשוקות. אמא לא נגשה אליה. אביה נשאר עם עיניים אדומות. מבוגרים הם הוריה. רוצים ממנה נחת ואין לה כלום להביא להם. חיים לוקח אחריות. אבל האם הוא צודק? אולי הכל בגדר לשון הרע ורכילות? איך העז ככה להדאיג אותם?

כשהיא מגיעה הביתה, השמש כבר עוזבת את השמים והלילה מכסה בגלימתו על הרחוב. היא רואה את אור העששית בוער בחלון. הילד בוודאי ישן וצבי בוודאי משער שהיא הלכה לבקר את הוריה. כשהיא נכנסת הביתה היא רואה אותו עסוק בלימודו, והוא מרים עיניים מהספר ומהנהן בראשו, כמו מבין הוא לאן הלכה.

היא שואפת אוויר ומוותרת על רגעי מנוחה אחרי הדרך הארוכה. ממחרת להגיש את ארוחת הערב שאילתרה. שואלת אם הילד סעד לפני שפנה לישון. נהיה קר. לא מספיק קר בשביל להדליק את האת, וחבל. ידיה זקוקות לעבודה. כל מה שיש לה להגיש זו פרוסת לחם וקוביית חמאה.

"מה שלום ההורים?" שואל צבי בנימוס.

"הם... חיים אחי בא לבקר אותם. והוא זה שהגיע לקרוא לי אליהם. הם כולם בקשו לדבר איתי."

שקט.

פתאום היא מרגישה איך קופא הלב שלה, ואיך הדברים הופכים לאמיתיים וברורים. "חיים... הוא אומר שיש קבוצה של חסידי ברסלב. יושבים ולומדים תורת רבי נחמן. והם מנוודים. מוחרמים. הם..."

צבי מרים את ראשו. היא מגלה למרבית הרווחה שאין בעיניו כאב או צער או כעס ואין בדל אחד של פחד.

"אז אמרתי להם", היא מתחזקת, "אמרתי להם שאתה לא קשור. שאלו מילים

מה יותר קשה מנקיון לפסח?..

חריטה
מרהיבה
והקדשה
אישית
במקום!

לבחור מתוך המגוון העצום שיש לנו זה באמת לא פשוט... לכן תגברנו את צוות השירות המקצועי שלנו, בכדי לתת לך את חוויית השירות המדהימה של 'גלבך'!

קולקציות חדשניות של כלי כסף, מוצרי ברילאנט, מפות איכות, מוצרי עור ומתנות יוקרה

מחזורים וספרים בכריכת עור מפות
מערכות אוכל בריליאנט מתנות יוקרה

גלבך כלי כסף ומתנות יוקרה
מרכז מסחרי לב הרמה - נהר הירדן 1 בי"ש
א-ה 10:30-14:00, 17:00-21:30 יום ו' 10:15-12:30
052-7656577 | טל: 02-5406046 | g025406046@gmail.com